

Impunitat

Els últims casos de **corrupció** que han tornat a esguitar els dos «grans» partits polítics espanyols ens obliguen a reflexionar sobre la relació entre el poder i els seus paràsits.

L'amic de J. L. Ábalos (exsecretari general del PSOE i exministre) és un individu que ha dedicat la seua vida a medrar dins d'un partit polític proveïdor de «bons contactes». Sembla que a Espanya tenim molts «Koldos» a quasi tots els nivells: uns simplement viuen de «fer com que fan» i uns altres intenten fer alguna cosa que justifique el seu salari. La solució «fàcil» és limitar a quatre anys qualsevol càrrec polític retribuït, de manera que els paràsits no tinguen a qui apegar-se i hagen de buscar-se un treball «de veres».

El cas de la família de la presidenta de la Comunitat de Madrid és més transversal a les estructures de poder. Una persona amb carisma, cara dura i/o manca d'escrúpols per a dedicar-se a l'espectacle polític genera al seu voltant un eixam de xuplons directament proporcional al grau d'impunitat percebut. Ho vàrem vore a terres valencianes (ho tornarem a vore?) i està molt present a terres madrilenyes i... La solució és més difícil que en el cas anterior. La diferent resposta de «socialistes» i «conservadors» ja ho mostra: en el cas del trepa circumstancial han expulsat del partit a l'exministre; en el cas dels familiars pròxims al poder «popular» («ranas», diuen) han «tancat files» i negat qualsevol responsabilitat. La pudor a **podrit** és molt més intensa en el partit condemnat per corrupció!

La solució més «justa» seria enfortir els mecanismes de control i fiscalització de la gestió pública i dels enriquiments sobtats. Una decisió política que haurien de promoure els parlaments democràtics!

Però no tot és tan trist si ho mirem de més a prop. Com diu **Joaquim Bosch**, en parlar del nostre sistema judicial, la gran majoria de polítics locals treballen per la seua comunitat amb dedicació i honestedat. La reflexió també és evident: les relacions de proximitat són més saludables que les distants i «anònimes». Tal volta la «condició humana» ens porta a actuar solidàriament amb els pròxims i ens facilita el maltracte amb els desconeguts. La distància, física o emocional, és el millor (pitjor) catalitzador de l'egoisme. Tal volta siga un mecanisme de supervivència grupal. Els antropòlegs podran explicar-nos-ho!

Tornem al poder distant i «ocult». És fàcil comprovar com les decisions que no estan a prop del poble són, generalment, decisions contra el poble. La concentració de poder en unes poques mans facilitat les «polítiques» de destrucció: **guerres, contaminacions i explotació laboral**. Estem veient-ho en la perillosa deriva del «primer món» que els últims anys està apostant per les confrontacions i no pels acords. No anem bé!

Impunitat

I ara que hem fet el salt de la corrupció espanyola a la corrupció mundial, caldrà valorar que en el panorama internacional som una de les poques veus occidentals que busquen la pau. No tot en la nostra política està podrit. Que la miserable condició humana no tape les nobles intencions, encara que siguem hipòcrites: amb una mà ajudem a les ONG i amb l'altra li venem armes als exèrcits genocides. És possible ser honestos en un món violent? Recorde ara el llibre inacabat de **Saramago** «*Alabardas, Alabardas, Espingardas, Espingardas*». Llegiu-lo!

Mai no acabem de parlar, d'escriure, de pensar... I com que m'han demanat que faça els articles de reflexió més breus, tancaré ací amb unes poques preguntes «locals» i «globals»: Com s'explica que el partit més votat a Espanya siga el partit més corrupte? És el segon partit més votat el segon partit més corrupte? Més val corrupte conegut que corrupte per conèixer? És la corrupció estructural al nostre sistema polític? És el nostre sistema econòmic, amb les seues destruccions associades, un sistema que genera podridura? Serà la consciència **eco-lògica** l'única capaç de treure'ns de la dinàmica històrica de colonització, extractivisme i toxicitat? Serem capaços de canviar el nostre comportament paràsit contra la natura, contra la nostra casa? Serem prou intel·ligents, com a espècie, per a deixar de destruir-nos i començar a col·laborar saludablement?

Tal volta el fet que ens obligarà a comportar-nos dignament siga eixe **caos climàtic** que estem començant a partir després de moltes dècades de maltractar el «nostre» món. Tal volta haurem de passar abans per un caos polític.

En qualsevol cas, és important entendre que la **impunitat col·lectiva** no existeix.

Cullera, 29 de Març de 2024 **Adrià Gomar**